

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, gazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassomegyei választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek hivatalos közlönye.

Bémteletlen levelek el nem fogadjanak.

Előfizetési árak:
Helyben haladva havi, vagy
vidéken postán küldve:
Egész évre . . . 7 ft - kr
Félévre . . . 4 ft - 50
Negyedévre . . . 1 ft 75
Külföldre egész évre 10 frank.
Egyes más kiadás, a kapható
számla és a Brassó városi
postafőnökségnek a címre
adott költségekhez.

Hirdetők felvételt a kiadó
hivatalában.

Hirdetések díja:
A helyes előfizetés
annak helyén 5 kr. Nagyból és
közönségi hirdetéseknek kedvez-
mény. Minden egyes hirdete-
mény után meg kellő 30 kr.
belvéllyel fizetendő.
Külföldi hirdetések ára 10 kr.
Hirdetők és kifizető által
előre fizetendő.

Megjelenik hetenkint háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztési iroda: Brassó, Kolostor-utca 26. szám alatt.
A szerkesztődről felelős: **FEJÉR VILMOS.**
A lap kiadó-hivatala: Brassó, Kolostor-utca 28. sz. a.
hová a lap szállani érteket költségekhez költendő.
Idő küldendő az előfizetői pénzek és hirdetők díjai.

Többség és kisebbség.

Az új kormány programját természetesen ismerjük a kombinációkba beosztottak e program pontjait illetőleg annál följálegesebbek tartjuk, mert hisz pár nap múlva a legilletékesebb oldalról a a legilletékesebb helyen meg fogjuk azt hallani. Aból, hogy a kabinet régi tagjainak legnagyobb része megmaradt, következtetjük, hogy a program elvi részen változás nem fog történni: az új erők pedig, melyeknek a kabinet szerepéről, újabb garanciát nyújtanak arra, hogy a munka folytatódjon, nem fog esorbát szenvedni.

A kabinet munkássága illetve a munkásság produktív volta azonban nem csupán a miniszterek munkaköltségit és munkaképességétől függ. A parlament viszonyok alakulásának legalább is van annyi, ha nem több befolyása erre, mint a miniszterek bizalmának és munkacseréjének. Attól, hogy miként alakul a viszony a parlament pártok közt, attól, hogy minő állapottal foglalkoz az az egyes pártok, együtt egymással és a kormány-sínen szemben, függ javarészt a munkás ság sikere.

A mi parlamentiunkok sajátossága pszichológiája van, melynek alapos ismerete, s az ahhoz való alkalmazkodás nélkül, a legjobb és legzabálóbbá igyekezet, a legidősebb tevékenység a fáradozás is csak félmunkára képes.

TÁRCELA.

A szerelem leleményessé tesz.

István János.
Egy szalon, két ablak és két ajtóval a háttérben; egy útkör, divány és női asztal, Balra egy zongora.
(Polyi, és vége.)
„Lásd egész Lehmann”, mondá Arthur, „sokkal okosabb lenne, ha egyetértené velünk. Akkor az egész kellemetlen eszmét történt volna meg.”
„Akarja-e jövőben önként a levelezéseket elintézni?”
„Soha, fiatal ember!” kiálték felháborodva. „Mogor-ütem és eskümet meg fogom tartani.”
„Onn a esküdtől, hogy levelet nem fog többet bordan, — do ha én a kérem, hogy egy kancsóval jöjjön Bert a kassza-zony kezebe?”
„Nem fogom ezt tenni.”
„Ha én, akkor a kassza-er, hogy az on saját szebeköndőre írjam a szerelemi vallomástam. Bert a kassza-zony hála lesz, de mit fog majd szólni az anyósra, ha a titvárt levelet szebeköndőbe szedben találja? . . . Szerelemi vallomástam, a melyek ki nem mondták — ez csak még kellemetlen lesz zónék?”
A rossz ember megességt. Háborogtam és szidkóztam — do csak negatívum magam smét. Elfogadtam a kis kendekeket, melynek

tunok, melyek parlamentünk gépezetén normális működésével oly könnyen s néha oly válságosan, meg-megakasztják. Látnunk jeleneteket kezeleznék, melyek az ok és okozat közt való rendkívüli aránytalanságot állít színté megdöbbentő hatáttal azokra, kik nem járatosak a mi parlamentünk lelki la-nyírásában, de a melyek könnyen érthető, habár nem mindig is azok előtt, a kik a mi parlamentünk légkörének hatását a parlamenti hangulatra, ismerik. A magyar parlament pszichológiája magában véve is érdekes tanulmány a plane fontos és nélkülözhetetlen azok számára, kik azzal, mint adott tényezővel számolni kénytelenek.

Nem mondunk vele utat, hogy parlament működése ily nagy befolyást gyakorol lélektani momentum az ellen-zék sorában keresendő. Ha tehát az új kormány és a szabadelvű párt dolgozni akar a sikeres munkát végezni, ügyet kell vernie arra, hogy távol tartson lehetőleg mindent a körüljón minden alkalmat, mely a tudolalón, akár a pillanatnyi igazolom folytán tehát subjective, akár tárgyi okoknál fogva, provokálógat hatna. A tömör és hatalmas szabadelvű párt nem vesztet semmit tekintélyéből az által, hogy az ellenzékkel szemben a meddig csak lehet, előzékenységet és loyaltitást tanusít. A benne rejlő szellemi és erkölcsi erő feltámasztja az azon gyűny, mint-

ha gyűnyesség és félelem okozná e magaviseletét. Sőt hitünk és meggyőződésünk, hogy a többség loyaltitása és előzékenysége — természetesen bizonyos határig — a legzabálóbb eszköz az ellenzék legfegyverzete. Világos, hogy csak azon feltétel alatt, ha az ellenzék nem ab ovo azzal a szándékkal jár, hogy a törvényhozást megakadályozza munkájában.

Azok után, a miket az ellenzék pártvezeték a Szapáry-kormány lemondásának bejelentésekor, a jövő kormányán szemben elfogadandó álláspontjukra nézve, kijelentettek, nincs okunk ilyet feltenni. A szélső baloldaltól a „tárgyaló” kritiká igéretét hallottuk és pedig annak az ajkáról, a kit most a párt vezetők választott. S a tárgyalgós kritikával szemben nemcsak okos és észszerű, hanem közelebb is az előzékenységet és loyaltitást a többség részéről.

A mi a nemzeti pártot illeti, az iránt pedig annyi indokoltabb az, mivel a párt ugyanazon elvi alapon áll, mint a többség s a vele való együttműködés lehetősége a parlamentarizmus és a közérdekekben sokkal kívánatosabb, semhogy annak úgy szegni, direkt vagy indirekt provokálás által, akár a kormány, akár a szabadelvű párt akaratát. Hisz a melyreható reformok nagyobbára olyanok, melyeknek elvi oldala iránt lényeges eltérés a két párt

közt nincs. S ha a nemzeti pártban igazán meg van a jóakarat e reformok megvalósítása iránt, a többségnek kötelessége módot nyújtani arra, hogy az alkotmányos része legyen. Nem kell egygységesen, csak a kölcsönös bizalom egymás intencióinak tisztázása és őszintesége iránt.

Mindenek a kormány és a többség nem fog egy kalkulálynál sem kezdőztantán prestígiéből, mert hatalma és ereje mindig meg lesz, hogy abban a pillanatban, mikor az ellenzék tulmelye ama korlátokba, melyeket a parlamentarizmus megenged, vagy pedig, ha késő-akarra provokálja a többséget a kellő határokat közé s érvényesítse a legzabálóztottabb velem szemben hatalmát és erejét.

Kendjük és szívbőlbeli óhajunk, hogy ne kerüljön alkalom az ilyen erőpróbákra.

M. U.

„Brassó”-ról.

Mindig azt tartottam, hogy a tisztesség az hozza magával, hogy a ki valmást a laphán ír, az írja is alá nevét, nemcsak azért, hogy a cikkek más ne gyűntassítsák, de azért is, hogy lássa az olvasó községnek mily dolga.

Olvasva a „Brassó”-t, látom, hogy a lap tendenciá megint kérdése volt és hogy valaki Budapestre is hozták volna, de még édesen és Brassóban járva többet hallottam, hogy azon cikkek írójának engem tartanak.

„Bonyosod.”
„De tit világon áll! Szeress engem igazán, én engedelmeskedem.”
„Igen, mert különben elfeledtettem”, feleltam s a kendő okaját egykeztem.
De ő szorosan tartotta az újat között, a miután ismételtlen ömoldta, hogy kerül-hellől megébált, ha ezután a legkedvesebbé közt adok bár a gyuszára — s tő ott hagyott.
Akkor hirtelen felélt és én visszafordultam köröszt, könyörgtem. Ma — fájdom — ismét megpuhítottam, s az én szíven, az én jó szívem . . . Arthur kért, rimákokat és a jövőre, akár még egyszer, utoljára. En azt mondtam neki, hogy leheltem.
Elsőször, mert megéreztem, mőszázor, mert így is mindig rája vezetek.
A én szívesen csak olyan jó másra, akár egy ruhának és olyan szemre, akár a bűzának. A megszűni így és könyöl meg-olvasztottak szívetem. 13.
„Oh istenem, miért is adad nekem ezt a gyenge szívet!”
„Mert így a legkapitak”, ismételttem.
„Oh do egyezkedj ideam van” mondá ő.
„Nő?”
„Önök gyűnyőre haja van.”
„Igen, mint minden nagy zónézóné”, mondám én öbölttem.
„Igen, do on parókát hord.”
„Az nem igen”, mondtam én feljajdolván, mert zohn sem bíltam, hogy a tanítványim est a titkón kilehesek.
„De igen”, mondá ő, „mert tegnap kitéptem egy szál haját s on nem érezté...”

„Ez gyerekes dolog volt. Ön 20 éves, Arthur és szerelmes, on az efféle gyerekeskedést már elengedhet, — mondám én méltóságoslesem.”
„Ugy van, Lehmann papa”, felelté.
„Önök igaz van, gyerekes dolog volt. Nagy és mára nagykorú vagyok. Bert a kassza 19 éves lesz, megdőlőbb és akkor majd én is kezdek okos lenni. Lehmann papa ne felejtse, hogy nem szívesen egy kis kopasság. Minden nagy filozófus, kezdve Sokrateszt, kopasz volt. Oh lám nekem mekkora nagy szerencse, hogy on kopasz . . .”
„Miórt?”
„Egy kis tus s egy esztendőre a legszebb szerelmes levelet pingálhattam on az úrkéjára.”
A gondolat egy kissé tiszteltem, de gúnyos volt. Igen, a szerelem találokonyosá tesz! . . .
„En, én megfoghatatlan az anyósom — do az a fiatal ember még rajam is túl tesz!”
Hogy egy tantó kopassága alant szolgájon egy szerelmes levelet, én bantatlam-tató ide. A tanítványom, irigységgel mondolom, mostorán lett Leföldtem fejemet, azaz leveletm a parókámat és rendezkedésbe öbölttem a lakóimat. Egy esztendő volt elő, tusba mért — — párszor elküldöttem a fejemet, de eszkalhár késszen volt a szerelem lávára.
Feltettem a parókámat és elindultam a szívesköz. Az elsőlemben az inas azt mondja nekem, hogy a kassza-zony nem vesz lece-

